

[Justitsministeren.]

Side, hidtil har oplyst de unge bedre, end man har gjort. Og skønt jeg tror, man kan sige, at vi fra Regeringspartiernes Side i og for sig ikke lægger nogen særlig stor Vægt specielt paa den Form, som Seksual-klinikkerne har faaet her, saa opretholder vi dem i hvert Tilfælde, indtil vi ser, at de bliver gjort overflødige ad anden Vej, hvad jeg privat ikke rigtig tror paa, thi der er et mægtigt Spring fra den almindelige Talen om Humanitet og alt, hvad der skal gøres, til at gennemføre noget virkeligt i Praksis, naar det drejer sig om Ungdommen. Derfor har jeg ment det rigtigt under Hensyn til Kvindens Strafbarhed, at der ogsaa var Mulighed for at give Ungdommen forsvarlige Oplysninger og de svangre Kvinder forsvarlig Hjælp.

I denne sidste Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det overhovedet er en Forudsætning for, at Regeringspartierne har taget det Standpunkt til denne Lovgivning, som sket er, at man paa Grundlag af Befolkingskommissionens Undersøgelser og Regeringens Overvejelser tilvejebringer supplerende Hjelpeforanstaltninger — hvad det skal være, tør jeg naturligvis ikke paa Forhaand udtale mig om —, saa at det i højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, bliver forsvarligt at se bort fra Kommissionens Forslag om social Indikation. Under Henvisning hertil bestemmer da ogsaa § 14, at Loven først træder i Kraft til 1. April næste Aar, netop for, om jeg saa maa sige, at lægge et vist Pres paa Kommission og Lovgivningsmagt til at foretage de sociale Foranstaltninger, som maatte anses for rimelige, inden Straffebestemmelserne kommer til at træde i Virksomhed.

Jeg skal dernæst tillade mig at forelægge Forslag til Lov om Ændring i § 235 i den borgerlige Straffelov. Svangerskabskommissionen havde ogsaa til Opgave at undersøge, om man ikke burde ændre Straffelovens § 235, og det viste sig, at det store Flertal i Kommissionen ansaa den hidtidige Formulering for uheldig. Som Følge heraf har man udvidet Muligheden for at udbrede Kendskabet til Brugen af de saakaldte præventive Midler, idet man efter dette Forslag kun straffer med Bøde „den, der paa forargelig Maade reklamerer for eller udbyder til Salg Genstande eller Stoffer, der er tjenlige til at forebygge Svangerskab“. Hertil er dog føjet en Bestemmelse, der har en vis praktisk Betydning under Hensyn til visse Firmaers Optræden, idet der staar: „Paa samme Maade straffes den, der uden udtrykkelig Anmodning udsender

Reklamer for saadanne Genstande eller Stoffer til Personer, der ikke driver lovlig Handel med disse.“ Dernæst er der i Folkeetinget foretaget Ændringer i Stk. 2, der nu kommer til at gaa ud paa, at saadanne Genstande eller Stoffer kun maa forhandles, saafremt de er godkendt af Justitsministeren efter Forhandling med Sundhedsstyrelsen. Endvidere gives der en Mulighed for at fastsætte Priser, altsaa at føre en vis Priskontrol, hvilket er sket under Hensyn til, at det oplyses, at man her i Landet for visse af disse Varer tager ganske anderledes høje Priser, end man gør andre Steder. Endelig, eller omvendt, kan jeg ogsaa sige, er Handelen med disse Artikler eller Stoffer begrænset, idet den kun maa foregaa fra Apoteker eller fra Udsalgssteder, der er godkendt af Embedslægen efter Forhandling med Politiet.

Det tredie Lovforslag, Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov, ser saa uskyldigt ud, men det rummer et nyt, stort Problem, idet det i Praksis, saaledes som Retsplejeloven er formuleret, vil betyde, at Nævninger ikke som hidtil kommer til at medvirke i disse Sager. Man har fra visse Sider, ogsaa fra enkelte Sider inden for det radikale Parti, været meget betænkelig ved denne Ændring, idet man har set den som Udtryk for et Ønske fra min Side om i al Almindelighed at rette et Angreb paa Nævningeinstitutionen. Herom er der aldeles ikke Tale. Hvis de, der kritiserer saa voldsomt, var i Stand til at tage objektivt paa disse Spørgsmaal, vilde de vide, at de nugældende Regler indeholder en Undtagelsesbestemmelse fra den almindelige Lovgivning om Nævninger til Fordel for de Sager, der her er Tale om, formentlig begrundet i, eller i hvert Fald delvis begrundet i, at man fra Befolkningens Side ønskede at føre Kontrol med disse Sager, hvor Straffen kunde stige indtil 2 Aar.

Hvad er der da sket senere, som kunde foranledige mig til at stille dette Forslag, til Trods for at jeg ikke ønsker i nogen Henseende at rette Angreb direkte eller indirekte paa Nævningeinstitutionen? Der er for det første sket det, at Straffen for Fosterdrab efter det før omtalte Lovforslag er nedsat i meget betydelig Grad, nemlig fra en Maksimumsstraf paa 2 Aars Fængsel til en Maksimumsstraf paa 3 Maaneders Fængsel, hvortil yderligere er føjet den udtrykkelige Bestemmelse, at under særlig formildende Omstændigheder kan Straffen helt bortfalde. Men hertil kommer, at siden man sidst under min Forgænger i Embedet beskæftigede sig med